

Arrest

**nr. 78 430 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 12 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Na ettelijke asielaanvragen, aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en drie aanvragen tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die alle aanleiding gaven tot een negatieve beslissing, diende verzoeker op 13 juli 2011 voor de vierde keer een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ditmaal in functie van een Belgische partner met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning had afgesloten op 11 januari 2011.

1.2. Op 12 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoeker betekend op 12 januari 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...) Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- een arbeidscontract van betrokkene: aangezien op dit arbeidscontract geen enkele verwijzing naar de partner van betrokkene valt terug te vinden, vormt dit document geen bewijs voor de relatie.

- Twee foto's dd 09.03.2009, een foto dd 07.05.2009 en een foto dd 18.05.2010: men kan bezwaarlijk stellen dat op basis van deze vier foto's de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene bewezen is. Bovendien blijkt uit het dossier van betrokkene dat hij op 26.06.2010 een verklaring wettelijke samenwoning ondertekende met een ander persoon dan zijn huidige partner. Aangezien betrokkene toen een aanvraag deed op basis van een duurzame relatie met een vrouw en de huidige aanvraag in functie is van een man, kan de geloofwaardigheid van betrokkene zijn aanvraag in twijfel getrokken worden. Tot slot kan betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Om dit aan te tonen legt betrokkene een aangifte in de personenbelasting voor van zijn Belgische partner. Hieruit kan niet afgeleid worden wat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan zijn. Betrokkene heeft bijgevolg niet aangetoond aan de vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 te voldoen. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verweerster beschikt over een zekere appreciatiemarge wat betreft de toekenning van een verblijfskaart maar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur moeten uiteraard worden toegepast. Hoe groot de beoordelings — en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissingen van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen; de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen; enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. (Het beginsel van behoorlijk bestuur, A. Van Meensel, Mys&Breesch Gent, 1997, 400-401).

In casu is het redelijkheidsbeginsel geschonden doordat verweerster haar beslissing niet heeft genomen zoals het een normale, redelijke en voorzichtige overheid betaamt. Verweerster stelt immers Bovendien blijkt uit het dossier van betrokkene dat hij op 26.06.2010 een verklaring wettelijke samenwoning ondertekende met een ander persoon dan zijn huidige partner. Aangezien betrokkene toen een aanvraag deed op basis van een duurzame relatie met een vrouw en de huidige aanvraag in functie is van een man, kan de geloofwaardigheid van betrokkene zijn aanvraag in twijfel getrokken worden.

Verzoeker woont heden inderdaad samen met zijn huidige partner, zijnde een man. Voorheen had hij inderdaad een relatie met een vrouw. Deze relatie hield niet lang stand, gelet op de geartheid van verzoeker, die homo is. Verzoeker bracht echter stukken bij (in het administratief dossier voorhanden) waaruit blijkt dat hij zijn (mannelijke) partner reeds meer dan 2 jaar kent. Uit de bestreden beslissing kan dan ook enkel afgeleid worden dat de verwerende partij de beslissing heeft genomen op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze, zodat het redelijkheidsbeginsel geschonden is. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Verzoeker toont niet aan waarom het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat zijn geloofwaardigheid in twijfel kan worden getrokken. Hij beperkt zich tot een opsomming van feitelijkheden, en besluit hieruit " dat de verwerende partij de beslissing heeft genomen op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze, zodat het redelijkheidsbeginsel is geschonden." Zelfs indien verzoekers kritiek nopens de vorige relatie terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van het redelijkheidsbeginsel of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998). Verzoeker heeft niet afdoende aangetoond dat hij voldoet aan de vereisten van artikel 40 ter Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, kan uiteraard niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verwerende partij laat gelden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de betrokken foto's en het arbeidscontract wel een afdoende bewijs vormen voor een duurzame en stabiele relatie en dat de bestreden beslissing zodoende onredelijk zou zijn tot stand gekomen. Verzoekers eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verzoekers kritiek heeft betrekking op een passage in de bestreden beslissing die ingeleid wordt door het woord "Bovendien". Hierin wordt de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel getrokken omdat vastgesteld wordt dat verzoeker eerst een verblijfskaart beoogde op grond van een duurzame relatie met een Belgische vrouw en vervolgens een verblijfskaart aanvraagt op grond van een duurzame relatie met een Belgische man. Zelfs indien de kritiek van verzoeker terecht is, kan deze geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien zij een overtollig motief betreft en de bestreden beslissing voldoende geschraagd wordt door de overige motieven waarop verzoeker geen gegronde kritiek levert. Het eerste middel is op dit punt onontvankelijk bij gebrek aan belang (cf. RvS 20 mei 2008, nr.183.580).

Waar verzoeker voor het overige nog poneert dat hij "stukken bij(bracht) (in het administratief dossier voorhanden) waaruit blijkt dat hij zijn (mannelijke) partner reeds meer dan 2 jaar kent" dient de Raad op te merken dat hij met dit bloot betoog inzake de inhoud van de bijgebrachte stukken de vaststellingen in de bestreden beslissing niet onderuit kan halen.

Het eerste middel is, zo al onvankelijk, ongegrond.

2.5. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet en van "artikel 3, 2° van het KB van 7 mei 2008".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Het wordt niet betwist dat verzoeker een relatie heeft met een man. Dat de motiveringsplicht geschonden wordt wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden (RvSt. Nr. 49.362, 3 oktober 1994); Dat verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en tot een manifeste foute appreciatie is gekomen en alzo de materiële motiveringsverplichting geschonden heeft; Dat de materiële motiveringsplicht een rechtsbeginsel is van behoorlijk bestuur (RvV 1619, RvV 4727).

Dat de motivering' Bovendien blijkt uit het dossier van betrokkene dat hij op 26.06.2010 een verklaring wettelijke samenwoning ondertekende met een ander persoon dan zijn huidige partner. Aangezien betrokkene toen een aanvraag deed op basis van een duurzame relatie met een vrouw en de huidige aanvraag in functie is van een man, kan de geloofwaardigheid van betrokkene zijn aanvraag in twijfel getrokken worden.' kwestieuze beslissing niet redelijkerwijze grondt; Dat verwerende partij de feiten niet correct heeft beoordeeld. Dat het immers mogelijk is dat de relatie van verzoeker met een vrouw is beëindigd, gelet op zijn sexuele voorkeur en hij hierna met zijn huidige partner een wettelijke

samenwoning afsluit; Dat verzoeker zijn partner kende sinds 2006, maar pas later zijn geaardheid toonde. Dat het KB het begrip van duurzame relatie objectief interpreteert zodat verweerster het verblijf immers niet kan weigeren wegens indicaties van een schijnsituatie, gezien die voorwaarde niet voorkomt in artikel 40bis VrW of in artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 (RvV 27662). Dat artikel 40 bis Vw. en artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 geschonden zijn. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op deze grond dient te worden vernietigd.”

2.6. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) Opnieuw richt verzoeker zijn middel tegen dat gedeelte van de motivering dat betrekking heeft op zijn vorige relatie met een vrouw.

De verwerende partij herhaalt dat de kritiek van de verzoekende partij uitsluitend betrekking heeft op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Verder blijft verzoeker volstrekt in gebreke om aan te tonen waarom hij artikel 40 bis Vreemdelingenwet en artikel 3 van het K.B. van 7 mei 2008 geschonden acht.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekers tweede middel kan niet worden aangenomen.”

2.7. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar artikel 3, 2° van het koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangezien artikel 3 van voormeld besluit opgeheven werd door artikel 38 van het koninklijk besluit van 21 september 2011 tot wijziging van de koninklijke besluiten van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.8. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekers kritiek ter ondersteuning van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet – waarbij de Raad aanneemt dat verzoeker doelt op de schending van artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet – betrekking heeft op het overtollig motief dat reeds in het eerste middel werd besproken. Ook hier dringt zich de conclusie op dat het tweede middel geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.9. Een derde middel draagt als hoofding *“mogelijkheid tot overlegging van nieuwe elementen”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Uw Raad heeft herhaaldelijk gesteld dat nieuwe bewijzen van verwantschap, die pas verkregen werden na een weigeringsbeslissing kunnen worden voorgelegd in het kader van een nieuwe aanvraag. Verzoeker brengt getuigenissen bij waaruit het bewijs van verwantschap blijkt (stuk 3).”

2.10. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) Verzoekers derde middel is onontvankelijk. Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605). De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen). Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een

rechtscollege de openbare orde aanbelangt. De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen. In casu merkt verweerder op dat betreffende verzoekers middel voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere verwijzing naar "de mogelijkheid tot overlegging van nieuwe elementen." Verzoeker blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel. Verzoekers derde middel is onontvankelijk."

2.11. Verzoeker laat na uiteen te zetten welke rechtsregel of algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden werd door de bestreden beslissing en betreft zijn betoog niet op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het derde middel, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is gegrond.

Het derde middel is onontvankelijk.

2.12. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Indien verweester verzoeker het land zou uitzetten, zou zij artikel 3 EVRM schenden. Dat verzoeker van seksuele geaardheid (minstens) bi-seksueel is en het algemeen geweten is dat dit in zijn land van herkomst niet wordt getolereerd. Dat derhalve men zonder risico niet kan stellen dat de vereiste van verwijdering uit het Belgisch grondgebied een onmenselijke behandeling en menonwaardige behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM."

2.13. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat aan het door verzoeker bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.). Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148). Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven". In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu: verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt, Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...) Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn. Verzoekers vierde middel kan niet worden aangenomen."

2.14. Verzoeker poneert dat hij "(minstens) bi-seksueel" is maar toont dit niet aan en het lijkt minstens in tegenspraak te zijn met zijn stelling hoger in het verzoekschrift ter ondersteuning van het eerste middel dat "de geaardheid van verzoeker, (...) homo is." (p. 4). De in punt 1.1. bedoelde verklaring van wettelijke samenwoning en de bestreden beslissing waarin in hoofdzaak wordt vastgesteld dat verzoeker niet op een afdoende wijze aangetoond heeft een duurzame relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn Belgische partner zeggen enkel wat ze zeggen. Zij zeggen niets over één of andere seksuele geaardheid. Verzoeker toont voorts op geen enkele wijze aan dat de "(minstens) bi-seksu(ele)" geaardheid "in zijn land van herkomst niet wordt getolereerd" of dat deze non-tolerantie de vorm zou aannemen van een schending van artikel 3 EVRM. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De bestreden beslissing strekt er overigens niet toe verzoeker te verplichten om terug te keren naar Irak. Het staat verzoeker, die blijkens het administratief dossier tijdens de vorige asielaanvragen verklaard heeft problemen ondervonden te hebben in zijn land van herkomst naar aanleiding van een relatie met een meisje dat niet behoorde tot dezelfde stam, ten slotte vrij om een nieuwe asielaanvraag in te dienen indien hij van oordeel is dat zijn geaardheid hem problemen zou opleveren in zijn land van herkomst.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA